

РЕШЕНИЕ

№ 200

гр. П., 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Т.И.Т.

при участието на секретаря Д.Б.И.
като разгледа докладваното от Т.И.Т. Гражданско дело № 20211720102826
по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове по реда на чл.415, ал.1 ГПК, вр.чл.410 ГПК.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от “Топлофикация- П.” АД срещу Община П., с която са предявени обективно съединени искове с правно основание чл.415, ГПК вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД, вр. чл.150 от ЗЕ и чл.86 от ЗЗД, с които се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 141.32 лева, представляваща неплатена главница за доставена топлинна енергия за апартамент, находящ се на адрес: гр.П., ***, за м.06.2018 г., 01.09.2018 г. - 31.12.2018 г. и м.06.2019 г., сумата от 28.68 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 09.08.2018 г. до 05.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение - 23.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, за които суми е издадена Заповед № *** от 26.04.2021 г. по ч.гр.д.№ 0*** г. на ПРС.

В законоустановения срок ответникът Община П. е подал отговор, с който е заявил че производството по делото е допустимо, като е оспорил исковете по основание и размер, поради което и иска отхвърлянето им като неоснователни. В отговора твърди, че процесното общинско жилище бил настанен Д.С.М. заедно с неговото семейство, съгласно заповед № 85 от 16.10.1986 г. на Кмета на Община П., въз основа на която бил сключен договор за наем от

*** г. Сочи, че М. починал на *** г., поради което на 20.08.2018 г. А.Д.А. -. Дъщеря на починалия била подала заявление за ползване на процесното общинско жилище и в тази връзка на 08.11.2018 г. била издадена заповед № 1792, с която А., ведно с четиричленното си семейство била настанена за срок до 10 години. Ответникът е оспорил всички представени по делото документи.

С определение на ПРС от 05.07.2021 г., съдът е конституирал А.Д.А., с ЕГН: ***** и адрес: гр. П., ***, като трето лице- помагач на страната на ответника Община П.. Със същото определение е приет за съвместно разглеждане предявеният при условията на евентуалност по реда на чл.219, ал.3 ГПК, обратен иск на Община П. срещу А.Д.А. по чл.124 от ГПК, вр. чл. 232, ал. 2, чл. 239, вр. чл. 79, ал. 1 и чл.86 от ЗЗД, с който се иска същото лице да бъде осъдено да заплати на ответника Община П. сумата, за която е осъдена Община П. – главница и изтекли лихви, заедно със законната лихва за забава върху главницата, считано от предявяване на обратния иск до окончателното издължаване на сумите, като им се присъдят, направените разноски, в случай на осъдително решение по главния иск.

В законоустановения срок ответникът по обратния иск А.Д.А., чрез назначения и особен представител – адв. Р.М. е подала отговор на обратния иск, с който е оспорил същия по основание и размер, като твърди, че между ответницата и ищеца по обратния иск не е възникнало наемно правоотношение, тъй като договора за наем е подписан не от ответницата, а от Д.А.. По изложените в отговора доводи и аргументи моли съда да отхвърли предявения срещу нея обратен иск.

В съдебно заседание ищецът се представлява от ю.к. Максимова, която поддържа предявения иск и моли съда да го уважи, като им се присъдят сторените по делото разноски.

Ответникът Община П. в съдебно заседание се представлява от ю.к. Л., която оспорва главения иск и поддържа обратния иск. Моли съда да отхвърли предявения главен иск, като уважи обратния иск, и им се присъдят сторените по делото разноски.

Третото лице - помагач и ответник по обратния иск – А.Д.А., в съдебно заседание се представлява от назначения и особен представител адв. М., която оспорва исковете и моли съда да ги отхвърли.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, П. районен съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.415 ал.1, вр.чл.410 ГПК за процесните суми, за които е издадена Заповед № *** от 26.04.2021 г. по ч.гр.д.№ 0*** г. на ПРС, поради което съдът намира, че предявените главни иски са допустими и следва да се произнесе по същество.

По основателността на главния иск:

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 от ЗЕ /изм. ДВ, бр. 54 от 2012 г./ продажбата

на топлинна енергия на клиенти на топлинна енергия за битови нужди, вкл. за общите части в сгради - етажна собственост, се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Следователно облигационната връзка възниква ex lege, по силата на закона, от момента, в който за определено лице възникне качеството "клиент на топлинна енергия за битови нужди". Това качество е определено в разпоредбата на чл. 153, ал.1 ЗЕ, според която клиенти на топлинна енергия са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. От анализа на горепосочените разпоредби е видно, че за да са налице отношения на покупко-продажба на топлоенергия за битови нужди не е необходимо да се сключва писмен договор, като съдържанието на облигационната връзка се определя от закона и се доразвива с общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР.

В настоящия случай не се спори, че ответникът е собственик на процесния имот, който е и топлофициран, поради което и ответникът се явява клиент на топлинна енергия. Облигационната връзка между страните е възникнала по силата на закона, като съдържанието на последната е определено от закона и доразвито от общите условия за продажба на топлинна енергия от „Топлофикация-П.” АД.

Видно от съдебно-техническата експертиза на в.л. 3.3. за процесния период в имота на ответника е имало две отоплителни тела, като в една от стаите отоплителното тяло е било без индивидуален разпределител. По отношение на отоплителното тяло в помещение „баня“, вещото лице е установило, че същото е щранг – лира, без ИРУ, което е общо за всички имоти по вертикала. От заключението се установява, че за всички отоплителни тела е начисляван разход на топлинна енергия по служебен път, като за такива работили непрекъснато, а разхода е определен по изчислителен път. Прогнозно начислените суми са били сторнирани, като определената разлика е отразена в индивидуалните годишни изравнителни сметки.

Видно от съдебно-техническата експертиза на в.л. 3.3. в процесния случай не е начисляван разход за подгряване на битова гореща вода, като същата се е водила „запечатана“.

Вещото лице е установило, че разхода на топлинна енергия за сградната инсталация е направен по изчислителен път, който е част от общия разход, отчитан от топломера на абонатната станция и е пропорционален на обема на отоплявания имот по проект – 214 m³. Вещото лице е установило, че за процесния топлоснабден имот е начислен разход на топлинна енергия само през зимния отоплителен период, т.е. за времето, през което е работила отоплителната инсталация в СЕС, а след провеждане на годишния отчет, разхода за сградна инсталация за имота е преизчислен, като прогнозно начислените суми са сторнирани, а определената разлика е отразена в индивидуалните годишни изравнителни сметки.

От заключението се установява, че са начислявани суми за услугата „дялово разпределение“ ежемесечно, които суми вещото лице е посочило в експертизата.

Видно от съдебно-икономическата експертиза на в.л. В. В. на ищцовото дружество се дължи сумата от 114.32 лева, представляваща неплатена главница за доставена топлинна енергия за апартамент, находящ се на адрес: гр. П., ***, за периода м.06.2018 г., от 01.09.2018 г. до 31.12.2018 г. и м.06.2019 г.

Ответникът е направил възражение за изтекла погасителна давност, което съдът намира за неоснователно, тъй като Съгласно константната съдебна практика когато потребителите на топлинна енергия заплащат цената на месечни вноски се касае за трайно, периодично изпълнение на парично задължение. В този случай задължението на потребителя представлява задължение за периодично плащане по смисъла на чл.111, б. „в“ от ЗЗД, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения с посочен в Общите условия падеж. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. на ВКС по т. д. № 3/2011 г., ОСГК. В същото време по силата на чл.422 от ГПК искът се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като към този момент ще се считат за настъпили както материалноправните, така и процесуалноправните последици от предявяването му. В настоящия случай заявлението за издаване на процесната заповед е подадено на 23.04.2021 г., поради което и съдът намира, че вземанията на ищеца, за процесния период на главницата за м.06.2018 г., от 01.09.2018 г. до 31.12.2018 г. и м.06.2019 г., не е изминал три годишният период по чл.111, б. „в“ от ЗЗД и вземането не е погасено по давност, като възражението е неоснователно.

В горния смисъл установителният иск на “Топлофикация – П.” АД за главница за периода м.06.2018 г., от 01.09.2018 г. до 31.12.2018 г. и м.06.2019 г. в размер на 141.32 лева не е погасен по давност и като основателен и доказан, следва да бъде уважен.

Съгласно чл.34 от Общите условия купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в тридесетдневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като дължимата сума от изравнителните сметки се заплащат също в такъв тридесетдневен срок, а съгласно ал.6 на същата разпоредба при неизпълнение в срок на задължението за плащане купувачите заплащат на доставчика обезщетение за забава в размер на законната лихва от деня на забавата до окончателното изплащане на дължимите суми.

Видно от съдебно-икономическата експертиза на в.л. В. В. дължимото на ищцовото дружество обезщетение за забава за периода от 09.08.2018 г. до 05.03.2021 г. е в размер на 28.68 лева, а общо дължимата сума, представляваща сбор от дължимата главница и лихва е в размер на 170.00 лева.

Вещото лице не е установило, ответника да е извършвал плащания на процесните суми.

В горния смисъл предявения акцесорен иск за заплащане на обезщетение за забава се явява основателен и доказан, предвид и уважаването на главния иск, и като такъв следва да

бъде уважен.

На основание чл.86 ЗЗД съдът намира, че се дължи и законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното и плащане.

По обратния иск:

Предявените по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК обратни иски с правна квалификация чл.124 от ГПК, вр. чл. 232, ал. 2, вр. чл. 79, ал. 1 и чл.86 от ЗЗД, следва да се разгледат, тъй като главните иски са уважени.

Съгласно чл. 232, ал. 2, пр. второ ЗЗД наемателят е длъжен да заплаща разходите, свързани с ползването на вещта, сред които са и тези за стойността на ползвана топлинна енергия.

В тежест на Община П. е да докаже наличието на възникнало наемно правоотношение с ответника по обратния иск А.Д.А., за процесното общинско жилище.

За да обоснове наличие на облигационно отношение, Община П. се позовава на настанителна Заповед № 85 от 06.10.1986 г., по силата на която в процесния топлоснабден имот е бил настанен Д.С.М., ведно със семейството му, част от което е и ответницата, и сключения въз основа на нея Договор за отпадане под наем на държавен жилищен имот от *** г. Впоследствие наличието на облигационно правоотношение обосновава с подадено от ответницата на 20.09.2018 г.заявление за ползване на общинско жилище, Заповед № 1792 от 08.11.2018 г., въз основа на която А. заедно с членовете на семейството ѝ са настанени в процесното общинско жилище и договор за наем от 26.11.2018 г.

Съдът като прецени представените писмени доказателства преценени по отделно и в съвкупност, намира че не може да се направи извод в периода от м.06.2018 г. до 30.11.2018 г. между Община П. и А.А. да е съществувало валидно наемно правоотношение. Това е така защото от представената и неоспорена заповед № 85 от 06.10.1986 г. се установява, че в процесния имот е настанен Д.С.М., заедно със семейството, и въз основа на нея между Община П. и Д.М. е сключен Договор за отдаване под наем на държавен жилищен имот. В последния няма посочен срок за който се сключва. Срок за настаняване няма посочен и в представената настанителна заповед № 85 от 06.10.1986 г. При това положение следва да се има предвид, че с § 14 от ПЗР на ЗОС (ДВ, бр. 44/21.05.1996 г.) се отменя Законът за наемните отношения, като договорите за наем, сключени по установения ред до 1 юни 1996 г., чийто срок не е изтекъл, запазват действието си до края на договорения срок, но за не повече от три години от влизането на закона в сила. В тази връзка и следва да се приеме, че наемното правоотношение между Община П. и Д.С.М. е прекратено, считано от най-късната дата, а именно 01.06.1999 г., и не може да се направи извод, че представения договор за наем продължава да се прилага в отношенията между страните.

От друга страна дори и да приемем, че след прекратяване на това наемно правоотношение ползването на вещта е продължило от наследодателя на ответницата и без противопоставяне от страна на Община П., то при това правоотношение следва да се

приеме, че договорът се счита продължен за неопределен срок, тъй като договорът се е трансформирал в нов наемен договор, именно поради осъщественото ползване и непротивопоставяне от страна на принципала, чрез които действия страните са заявили воля да бъдат обвързани от договор.

На следващо място, ако приемем, че договорът се е трансформирал в нов наемен договор, то съгласно чл.229, ал.1 от ЗЗД той може да бъде с максимална продължителност от 10 години. В практиката на ВКС е разяснено, че съобразно чл.229, ал.1 от ЗЗД до изменението, направено с ДВ бр. 92 от 13.11.2007 г., максималната продължителност на договора за наем е 10 години. С посочената законодателна промяна тя е неприложима, ако сделката е търговска, каквато в случая безспорно не е налице, доколкото страни по наемното правоотношение не са търговци и настанителната заповед е издадена за задоволяване на жилищни нужди. Свободата на договаряне е ограничена, защото евентуално уговореният по-дълъг срок прекомерно ограничава правата на собственика и създава възможност за симулативен договор за наем, прикриващ друга сделка. Ето защо наемните правоотношения между едни и същи страни за една и съща вещ, породени от един наемен договор, не могат да продължат повече от 10 години, а след изменението на чл. 229, ал. 1 ЗЗД, направено с ДВ бр.92/2007 г., освен ако сделката е търговска (в този смисъл- решение № 75 от 26.05.2010 г. на ВКС по т. д. № 838/2009 г., I т. о. и решение № 333 от 23.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 167/2012 г., III г. о.).

Горепосочената практика следва да намери приложение и в случая, като на основание чл. 239, вр. чл. 229 ЗЗД се приеме, че след изтичане на максималният 10-годишен срок от възникване на наемното правоотношение през 1999 г., а именно след 01.06.2009 г. то е загубило обвързващата си за страните сила съгласно чл. 229, ал. 3 ЗЗД. От тук следва извода, че в периода от м.06.2018 г. до 30.11.2018 г. между страните по обратния иск, наемна облигационна връзка за процесния общински имот не е съществувала, и в тази му част предявеният обратен иск е неоснователен.

В останалата част за процесния период – 01.12.2018 г. до 31.12.2018 г. и м.06.2019 г. съдът намира, че между страните е имало валидно наемно правоотношение, по следните съображения:

Няма спор, че собственик на процесния топлоснабден имот е ответника Община П., който е идентичен с имота описан в исковата молба.

От приложената по делото заповед № 1792 от 08.11.2018 г. на Кмета на Община П. се установява, че А.Д.А. и членовете на семейството и – А.В.А. – съпруг, И.А.В. – син и Д.А. В. – син, са настанени в общинско жилище за отдаване под наем, на адрес в гр. П., ***. Заповедта е била получена лично от ответницата на 13.11.2018 г., което обстоятелство последната е удостоверила с подписа си в разписката към заповедта. В последната изрично е посочено, че на ответницата се възлага да открие абонаментни партии на свое име във „ВиК“ ЕООД, „Топлофикация“ ЕАД и „ЧЕЗ България“ АД, като въз основа на заповедта е бил изготвен и подписан и договор за наем от 26.11.2018 г., в който е посочено, че наемател е ответницата А.Д.А., а същевременно е подписан от Д.А.. Ответницата чрез назначения и

особен представител е оспорила наличието на валидно облигационно правоотношение между страните, но съдът намира, че от всички представени доказателства преценени в съвкупност може да се направи извод, че ответницата е била настанена в процесния топлоснабден имот, и е ползвала същия през периода от 01.12.2018 г. до 31.12.2018 г. и м.06.2019 г., респ. че между страните по обратния иск е възникнало наемно правоотношение, при което по силата на чл.232, ал.2, предл.2 от ЗЗД за наемателя е възникнало задължението да заплаща и разходите, свързани с ползването на вещта. Липсата на доказателства за постигната нарочна уговорка за заплащане стойността на потребената топлинна енергия, не е основание за отхвърляне на иска, защото това задължение произтича от законова разпоредба. Както се посочи, ответницата е настанена в имота по силата на описаната по-горе заповед, която лично е получила, и в която е разпоредено да се сключи договор за наем. Изготвен е и договор за наем, но ответницата не го е подписала лично. Независимо от това съдът приема, че между страните в посочения по – горе период е съществувало облигационно правоотношение, като процесния топлоснабден имот е ползван от ответницата и нейното семейство. В подкрепа на този извод на съда е и изготвената в хода на делото справка от НБД „Население“, от която се установява, че именно адреса на общинския имот е регистриран като постоянен и настоящ такъв от ответницата, а след като е и ползвала имота, то на основание чл.236 от ЗЗД същата дължи изпълнение на всички задължения, произтичащи от наемния договор, което включва и заплащане на разходите, свързани с ползването му. Доказателства в противната насока не се събраха.

В приложената и неоспорена заповед № 1792 от 08.11.2018 г. се установява, че считано от 01.12.2018 г. е отменена заповед № 3755 от *** г., като се прекратява и сключения въз основа на последната договор за отдаване под наем на държавен общински жилищен имот. От представения договор за наем от 26.11.2018 г., е посочено, че същия влиза в сила от 01.12.2018 г. От тук следва извода, че в периода считано от 01.12.2018 г. между страните е било налице наемно правоотношение. В тази връзка предявеният обратен иск е основателен и доказан за периода от 01.12.2018 г. до 31.12.2018 г. и м.06.2019 г.

Що се отнася до възражението на ответницата, че при ищеца по главния иск няма открита партия на името на ответницата по обратния иск, то неизпълнението от страна на А. на вменените и със заповедта задължения, не могат да обосноват извод за неоснователност на обратния иск в тази му част, тъй като от собственото си недобросъвестно поведение ответницата не може да черпи изгодни за себе си права.

Видно от приетата и неоспорена от страните съдебно – икономическа експертиза, изготвена от вещното лице В.В., за м.12.2018 г. дължимата сума за ползвана топлинна енергия е в размер на 70.87 лева, а за м.06.2019 г. е в размер на 27.29 лева. При това положение предявеният обратен иск се явява основателен и доказан за главница в размер на 98.16 лева за периода от 01.12.2018 г. и м.06.2019 г.

Основателността на предявения иск за главница води до основателност и на акцесорния иск за лихва, поради което ответницата дължи и обезщетение за забава, което съдът по реда на чл.162 от ГПК изчисли в размер на 19.24 лева за периода от 08.02.2019 г. до

05.03.2021 г., и намира, че искът за лихва е основателен до този размер. За разликата до пълния предявен размер от 28.68 лева за периода от 09.08.2018 г. до 07.02.2018 г., искът като неоснователен и недоказан следва да бъде отхвърлен.

Върху дължимата главница следва да бъде присъдена и законна лихва, тъй като същата е поискана с предявения обратен иск и е законна последица от неговото предявяване.

По разноските:

Съгласно Тълкувателно решение №4/2013 г. на ОСГКТ с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските както в заповедното производство, така и в исковото производство.

Ищецът по главния иск претендира направените по делото разноски, като е бил представляван от юрисконсулт в заповедното, така и в исковото производство. На основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ вр. чл. 26 от Наредбата за правната помощ, съдът следва да определи размера на юрисконсултското възнаграждение. В процесния случай, след като взе предвид конкретния интерес, както и фактическата и правна сложност на делото, ПРС намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00 лева общо за заповедното и исковото производства, от които: 100.00 лева – за исковото производство и 50.00 лева – за заповедното производство.

Предвид гореизложеното съдът намира, че ищецът е доказал разноски за държавни такси, експертизи и юрисконсултско възнаграждение в заповедното и исковото производство в общ размер на 550.00 лева, които следва да бъдат възложени върху ответната страна.

С оглед изхода по главния иск на ответника по същия не се дължат разноски.

По обратния иск:

Ищецът по обратния иск претендира разноски в размер на 100.00 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение. Тъй като няма упомената каква част от претендираното юрисконсултско възнаграждение се претендира по главния иск и каква по обратния иск, претендираната сума следва да бъде разделена на две. В съответствие с представения списък на разноските, по обратния иск Община П. е направила разноски за държавна такса в размер на 50.00 , както и депозит за назначаване на особен представител в размер на 200.00 лева. С оглед изхода по обратния иск, върху ответницата, в съответствие с уважената част от иска следва да бъдат възложени разноски в размер на 207.18 лева

Воден от горното П. районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове, предявени от „Топлофикация- П.” АД, с ЕИК:*** и със седалище и адрес на управление: гр. П., ***, ТЕЦ “Република”, срещу Община П., ЕИК *** със седалище/адрес на управление: гр. П., пл. „***, че ответникът

дължи на ищеца сумата от сумата от 141.32 лева, представляваща неплатена главница за доставена топлинна енергия за апартамент, находящ се на адрес: гр.П., ***, за периода м.06.2018 г., 01.09.2018 г. - 31.12.2018 г. и м.06.2019 г., сумата от 28.68 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 09.08.2018 г. до 05.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение - 23.04.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, за които суми е издадена Заповед № *** от 26.04.2021 г. по ч.гр.д.№ 0*** г. на ПРС.

ОСЪЖДА Община П., ЕИК *** със седалище/адрес на управление: гр. П., пл. „*** ДА ЗАПЛАТИ на „Топлофикация- П.” АД, с ЕИК:*** и със седалище и адрес на управление: гр. П., ***, ТЕЦ “Република”, сумата от 550.00 лева, представляваща направени в заповедното и исковото производства разноски за държавни такси, експертизи и юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА А.Д.А., с ЕГН: ***** и адрес: гр. П., *** ДА ЗАПЛАТИ на Община П., ЕИК *** със седалище/адрес на управление: гр. П., пл. „*** сумата от 98.16 лева, представляваща неплатена главница за доставена топлинна енергия за апартамент, находящ се на адрес: гр.П., ***, за периода от 01.12.2018 г. до 31.12.2018 г. и м.06.2019 г., както и сумата от 19.24 лева – лихва за забава за периода от 08.02.2019 г. до 05.03.2021 г. ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на обратния иск - 02.07.2021 г., дължими по договор за наем, **ПРИ УСЛОВИЕ, ЧЕ** Община П. заплати на "Топлофикация- П. "АД, гр. П. присъдените с решението суми, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за периода от 01.09.2018 г. до 30.11.2018 г. за разликата до пълния предявен размер от 114.32 лева и иска за лихва за периода от 09.08.2018 г. до 07.02.2018 г. за разликата до пълния предявен размер от 28.88 лева, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА А.Д.А., с ЕГН: ***** и адрес: гр. П., *** ДА ЗАПЛАТИ на Община П., ЕИК *** със седалище/адрес на управление: гр. П., пл. „*** сумата 207.18 лева, представляваща разноски за държавна такса, депозит за особен представител и юрисконсултско възнаграждение съразмерно с уважената част на обратния иск.

Решението е постановено при участието на А.Д.А., ЕГН *****, с адрес: гр. П., ***, като трето лице- помагач на страната на ответника Община П., ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. П., ***.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред П. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

СЛЕД влизане на решението в сила ч.гр.д. № 0*** г. на ПРС да бъде върнато на съответния състав на ПРС.

Съдия при Районен съд – П.: _____